

# I världen men inte av världen - Femte söndagen i påsktiden 3 årg

Bidrag från Anna Sophia Bonde

Jag ber inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem från det onda. (Joh 17:15) Jesu kärlek till dem som hör Honom till är i högsta grad osentimental. Den har inget av den &rdquo;senila välvilja&rdquo; (C S Lewis) som vi ibland tar tillflykt till, när vi hoppas att Gud ska vara den kosmiske jultomte som ska ge oss lycka och lugn och ro. Jesu ord i Avskedstalet (Joh 14-17) påminner mer om hans svar till de vettskrämda lärjungarna i båten, då stormen viner. De frågar uppriktigt: Bryr du dig inte om att vi går under? Jesus svarar: Varför är ni rädda? Har ni ännu ingen tro? (Mk 4:38, 40)

Från Jesu perspektiv verkar det finnas något som är värre än den fysiska döden och det är för en människa att förlora sin integritet sitt hjärta, sin tillit till Honom. Samma tanke har vi ju i de välkända orden (1917) i Luk 9:25: Och vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen, men mister sig själv eller själv går förlorad?

Att &rdquo;mista sig själv&rdquo; eller att &rdquo;gå förlorad&rdquo; verkar inte vara detsamma som att mista livhanken. Det handlar om döden i vidare, djupare bemärkelse, med konsekvenser både för detta livet och för tillvaron bortom tiden.

Jesu bön för lärjungarna är också en bön för kyrkan, för ditt och mitt personliga vidkommande: Jag ber inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem från det onda. De flesta i den ursprungliga lärjungakretsen dog martyrdöden; endast om Johannes vet vi att han dog en så kallad &rdquo;naturlig&rdquo; död. Också idag är det många kyrkor som är lidande kyrkor, där frågan om martyrskap inte är teoretisk. I vår del av världen är faran betydligt större att vi slår oss till ro i tv-soffan och börjar tänka allt det där som Jesus undervisar om egentligen är fasligt pretentiöst. Det finns många sätt att &rdquo;mista sig själv&rdquo;.

För Judas som i söndagens text omtalas som &rdquo;undergångens man&rdquo; var inte den yttersta tragiken självmordet. Självmordet är snarare en konsekvens av de beslut han fattat, det var dit den väg som han valt ledde. Judas tragedi är att Han inte vågade lita på Jesu kärlek; alla lärjungarna svek och behövde förlåtelse, inte bara han. Jesu bön för oss är att vi, mitt i svårigheter och frestelser, ska bli bevarade från det onda. Grekiskan skulle också kunna betyda &rdquo;den Onde&rdquo;.

Den Onde vill hindra framväxten av tro och tillit till Jesus i vårt hjärta. Han vill att vi håller fast vid bilden av jultomteguden, som gör oss beroende av trygghet och bekvämlighet. Den tillit som Jesus syftar på är mindre konjunkturkänslig. Om jag lärt känna Honom så vet jag att Han går att lita på, i nöd och lust. Äktenskapet är en bra bild för vad det innebär att växa i tro. Alltså äktenskapet förstått på det gamla sättet, som ett förbund. Idag tänker vi kanske snarare att äktenskapet är ett kontrakt mellan två parter, att upplösas när de så önskar. När jultomteguden inte levererar så förbehåller jag mig rätten att gå. Förbundets hållbara s djupen i Jesu kärlek &ndash; de kommer att gå mig förbi. Men det var för att erfara den kärleken som jag skapades. Publiceras även idag i tidningen Dagen!